

Oulun Ynni

Posti toi juhlakirjeen: Oulun Ynni kutsuu 70-vuotisjuhlille.

Onko siitä tosiaan jo niin kauan...

En tietenkään tarkoita, että minä muistaisin Ynnin alkuvaiheita, mutta muistan sentään aika kauas ajassa. Kun ynniläiset lauantaina ja sunnuntaina kokoontuvat Oulussa, on joukossa varmasti muutamia, jotka muistavat alkuvaiheetkin. Mikäpä se nyt seitsemänkymmentä nuoren miehen elämässä...!

Olisin utelias tietämään, miten Oulun NMKY:stä tuli Ynni. Oma teoriansi on niin yksinkertainen, että joskus epäilen, että jos se on liian yksinkertainen. Kuvittelen nimittäin, että tuttavallinen nimitys Ynni kuuluu oululaisonomatopoeetisiin eli luonnonääniä matkiviin sanamuodostumiin. Oulussahan sanotaan, että ookko nä ja ekkö nä ja pölijäkö nä oot, ku pahki tuut. Siis: Meekkö nä Ynnille, ei suinkaan: ännämkooylle. Siitä se vain on muovautunut. Mitä se sanoo Pääkkösen Matti?

Ynnin piiriin jouduin kai ensimmäisen kerran ollessani Lyseon ensimmäisellä luokalla.

Mitä tietä lie ilmoittauduttu, Karhumaan Topin välitykselläkö vaiko jonkun toisen lysejolaisen, mutta sinne sitä sitten vain mentiin Kajaaninkadun Ynnille, Pohjan Veikkoihin. Muistan huoneenkin oikein hyvin. Sillä kerralla oltiin uudella puolella portinpieleisessä huoneessa. Olin hieman hämmästynyt, kun päällikkönä oli Nikan Pate, en siksi, etteikö P. Nikka olisi voinut olla johtajani (vartion varajohtaja hän muistaakseni sitten olikin), vaan siksi, että oltiin melkein ikätovereita. Aikaa myöten tietysti opin, että vaikka pyrittiinkin saamaan johtajiksi johdettavia edes vähän vanhempia poikia, niin pakko siellä oli tottua olemaan ikätovereidinkin "vanhempana".

Ynnin ja ehkä varsinkin sen partiojärjestön, Pohjan Veikkojen, jäsenistö vaihtui hyvin tiuhassa tahdissa. Niinpä luulenkin, että 20- ja 30-lukujen ellei pienen Oulun sitäkin edellisten kymmenlukujen pojista hyvin monet ehtivät ainakin vähän aikaa olla myös ynniläisiä. Kun pojilla aina pitää olla jotain puuhaa ja asianmukaista menemistä, jos nyt ovat puoleksikaan normaalipoikia, niin olipa Ynni ja "Pohjan Peikot". Minusta

tuntuu, että minun osakseni tuli aivan erikoinen onni, kun sain olla mukana yhteen kyytiin yli kymmenen vuotta, mikä siinä iässä tuntui hirveän pitkältä ajanjaksolta. Vielä suurempi onni, että parhaat kaveritkin olivat samassa joukossa ja että siitä joukosta sitten löytyi luokatovereidensä lisäksi monta muuta kivaa poikaa. Kasvoi sellainen sakkki, että sikäli kuin hengissä on pysytty ja yhteen yhty, niin veljiä on oltu vielä senkin jälkeen, kun maailman tuuruilla on jouduttu muillekin kuin nimenomaan "ristillisille" poluille.

Meillä 20-luvulla tulleilla oli siis päämajana Ynni vanhoine ja uusine puolineen Kajaaninkadun ja Isonkadun kulmauksessa, missä nyt on Työväen Säästöpankki. Aikanaan ilmeni, että se vanha puoli oli entinen Bomanin mamselin talo, jossa isäpappa oli käynyt lyseota, sitä kuulua Yhsityislyseota. Siinä talossa on leikitty ja rukoiltu, hypitty ja huudettu, urheiltu, voimisteltu, tehty solmuja, taikoja ja taitoja, laulettu, luettu lakia ja Raamattua, kirjoitettu, toimitettu, opittu, kartat ja kompassit, tehty näytelmiä ja näytelty, ruinoitu, haaveiltu ja kaavailtu.

Siellä opittiin tottelemaan ja opittiin hieman myös komentamaan. Ynnillä sai alkunsa Korvatunturin pukkivalvelu, kun pukeista oli kova pula ja meillä Ynnin pojilla rahapula. Monenmonista johtajaveikoista kohoaa tietenkin muiden yläpuolelle Heinämaan Vaarin miehekäs persoona — siinä mies, jossa oli kaikki, mitä saattoi ajatella kuuluvaksi NMKY-läisjohtajalle. Hän toteutti elämässään NMKY-johtajalle ja partiojohtajalle kuuluvaa velvoittavaa käskyä: ota poika ja tee hänestä mies. Kauempaa, Ynnin pyhäkouluvuosilta kohoaa myös usein mieleeni Willgrenin sedän, telefooniasessorin hahmo ja varoittava sana: pojat, pitäkää puhelinlangat taivaaseen selvinä!

"Vanhaan Ynniin" liittyvät Isoniemen kesäleirit ja Isoniemen talvikämpä, Virpiniemen mäet, Iin Tangot ja sitten Haukiputaan Kurkelat, Santapakit, Tuppelat, ensimmäinen kesäkoti Hevossaareissa, joka nyt on nostettu ihan toiseen paikkaan, koko saari nimittäin, ja toinen siten Hietasaareissa. Puhutaan kasvamisesta Herran kurissa ja nuhteesta. Myönnettävä on, että joskus kuulee todistettavan, ettei se aina niin hyväksikään ole ollut. Ynnin kasvatusta ei varmastikaan ole kasvattanut komplekseja niissä pojissa, jotka sen kokoushuoneiden, vartiötupien ja leirien läpi ovat marssineet. Ynnin poikasakissa oli huumori valttia ja sanan taitajat olivat itseoikeutettuja johtajia. Eivät ne Ynnin kasvattajat Kristusta unohtaneet, mutta hänen viisasta oppiaan opetettiin tutkimaan elämään liittyvänä, ei siitä etäännyttävänä oppina.

Olen ollut "ynniläisten" parissa muuallakin maassa ja maailmallakin ja uskallan sanoa, että Ynnien, Kristikoiden, NMKY:iden ja YMCY:iden punakolmio on niitä tunnuksia, joiden soisi voivan loistaa kirkkaina, kaikkialla ja korkealla.